

Johann Bacmeister

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Joannes Bacmeisterus, D. Med. ... Ad Exequialia Iusta Viro ... Dn. M. Joachimo Schrödero, Pastori ad D. Georgii per XL. annos ... summo iure debita a Vidua & Liberis moestissimis expertita & adornata, publico & solenni luctu exsolvenda Cives Academicos omnium ordinum ... invitat : [P.P. Rostochii, VII. Iunii Anno CI IC LXXVII. Sub Sigillo Rectoratus]

Rostochii: Kilius, [1677]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777425203>

Druck Freier Zugang

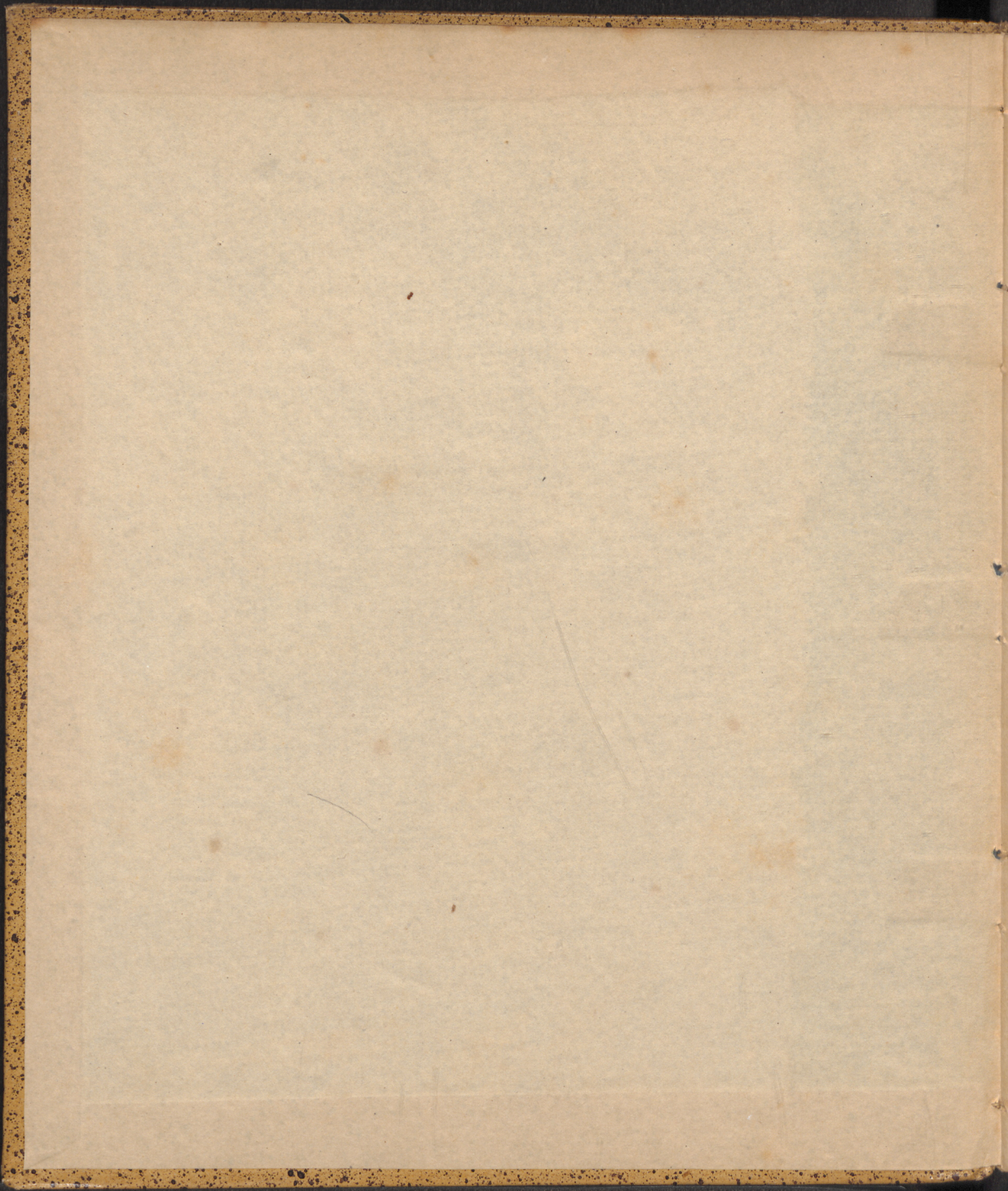
Bacmeister, J.,

in

J. Schröder.

Rost. (1677.)

54

73.
PROGRAMMA

quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOANNES BAC-
MEISTERUS, D.

Med. & Sup. Math. P. P. Facult.

Med. Senior & p. t. Decanus,

Ad Exeqvialia Justa

VIRO REVERENDO Pl. ac CLARISSIMO

DN. M. JOACHIMO
SCHRÖDERO,

Pastor ad D. Georgii per XL. annos fidelissimo atq;
non solum optime merito, sed & tandem ob morbum
Chronicum emerito,
Summo jure debita

Vidua & Liberis mœstissimis expetita & adornata,
publico & solenni luctu exsolvenda

Cives Academicos omnium ordinum
honoratissimos humanissimè invitât.

ROSTOCHII,

Typis Hæred. JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

Venerabili illâ, omniumq; Populorum, qui
CHRISTO quidem Propitiatori atq; Con-
servatori nostro nomina dederant, observa-
tione usq; comprobata consuetudine &
Nos, qui Doctores & Discipulos in Academia
constituti divini caloris flammam quotidie
sentimus, hisce diebus celebravimus SAN-
CTI SPIRITUS in Apostolos, omnesq; pios instar venti exalto-
ruentis, visibili lingvarum discretarum ignearum specie, inti-
mis cœli reſeratis penetralibus, ingenti copiâ maximâq; uber-
tate, illustri multisq; testium Myriadibus conspicuo miraculo
Hierosolymis Judææ metropoli emissi atq; effusi memoriam,
nec incomparabile hocce favoris atq; clementiæ divinæ do-
cumentum unquam ex animis nostris elabi patiemur. Largi-
tur quippe idem SPIRITUS gratiæ, promissionis, revelationis,
virutis, roboris & hodie nobis lingvarum diversarum intel-
lectum & eloquium, quorum adminiculo ac ministerio artes
honestæ & Ecclesiæ ac Reipubl. utiles & necessariae cognoscun-
tur & conservantur. Et certè de nostra salute frustra foret,
quicquid spei conciperetur, nisi hic benignissimus SPIRITUS
omne momentum ferret. Concupiscentias namq; carnis com-
pescit; fidem auget; operibus exercendis & voluntatem & fa-
cultatem sufficit; à peccati illecebris avocatur; è tentationum
voragine eluctari facit; orantium vices ineffabili supplet suspi-
rio; in calamitatibus solatia suggerit, & tandem in ultimo mor-
tis conflictu beatam nobis emigrationem ex hâc ærumnarum
valle largitur & in cœlestem nos deducit patriam, atq; sic unus
ille SPIRITUS SANCTUS & inchoat & absolvit, quicquid ad
Hominis conservationem pertinere noverit. Ipse est copula
unionis nostræ cum CHRISTO; ipse Corda agglutinat, & fidem
facit, quod à DEO in Filios adoptati simus. Hac fide confir-
mati

mati læti ovantesq; horum dierum festivitatem consumpsimus. Ast nunc ut sunt rerum humanarum vices, uti dolor voluptati fatali & Adamantino seu potius Adamico nexu est colligatus, nānias miscemus, lessum facimus, Mortualia nunciamus. Justa namq; Viro optimo, Pastori fidissimo, Pietatis exemplo, Affini meo proximo charissimoq; exsolvere jubemur. Si verò huic Viro parentationem debitam adornare, vitæ curriculum leviter saltem exili charta delineare quis tentet, temeritatis; si planè neget, ingratitude suspiciōe haud effugiet; Testimonium tūm hujus Civitatis; tūm totius Provincie, tūm aliorum Locorum bonorumq; Virorum publicū quavis laudatione funebri præclarior & augustior præstat exequiale elogiū. Non tamē possum, quin vitæ defuncti Dn. Pastoris & Affinis mei primū orsam, progressum & egressum paucis delibem. Simonides patriam gloriosam homini virtute prædito ornamentum, Civem laudatum, Patriæ decus esse dicebat. Fœnerari lucem à Patriâ Viro huic non est necesse, quia cum Patriæ suæ splendorem auxisse constat. Patria tamen ipsi non Ithaca Ulyssis sed Prædium aliquod Ducale in hoc Ducatu Mecklenburgico Frewdenberg dictum, in quo Anno M DC XIII. die IX. Martii lucis hujus usurâ donatus est: Natus Parentibus honestissimis, Patre Viro quondam Spectatissimo ac Integerrimo Dn. PETRO SCHRÖDERO, Serenissimi Principis Mecklenb. Dn. JOANNIS ALBERTI gloriosissimæ recordationis, annonæ primū Præfecto, postmodum verò Senatore Ribenitzensi dignissimo; Matre autē EVA Anselm/Matrona pietate, modestia, & aliis quæ cum sexū cum primis decent, Virtutibus ornatisima. In hac strictâ Majorū beati nostri DN. M. SCHRÖDERI commemoratione, cum omniū nomina non suppetant, minimè tamen prætereundum esse Atavum ejusdem paternum Virum Reverendum, & optimum Senem Dn.
JOACHI-

JOACHIMUM SCHRÖDERUM, singulari pietate, doctrinâ, vitæ integritate, constantia & veræ religionis Zelo præditum, qui annos XLII. fidelis ministri officio in hac Civitate functus, ac præclare de Ecclesia DEI meritus est, de quo Avus meus p. m. Dn. D. LUCAS BAGMEISTERUS, S. S. Theol. D. Prof. & Superintendens in Academia & Ecclesia Rostochiensi per multos annos, in ejusdem Schröderi Programmate funebri Anno M DC LXIV. publicato sequentia notavit. *Ascivit hunc Schröderum in Collegam ex Scholâ, ubi Juventutem erudiebat, vocatum ad ministerium, JOACHIMUS SLUTERUS, is qui primus taxatis erroribus papisticis puram & sinceram Evangelii doctrinam in hac Civitate publice sparsit. Cùm hoc aliquandiu ut fidelis pæpæsaræ Ecclesiam succrescentem docendo, & administrando, juxta institutionem Christi Sacramenta gubernavit & auxit, hostes profligavit, ac veram DEI agnitionem feliciter propagavit. Avum Maternum salutavit Virum Prudentissimum HENRICUM Ansell/ Senatorẽ Paleo-Krakoviensem quondam meritisimũ. Aviam verò Nobilissimã omniumq; virtutũ laude cumulatisimã foeminã ELISABETHAM Welzins/ Nobilissimi tum ac Generoli Dn. CHRISTOPHORI Welzins/ Domini in Samit & Namenhagen/ Filiam. Ab hisce Parentibus Majoribusq; progenitus Christum ex N. T. fœdere induit, receptusq; in gratiam à primis ungviculis, ut dicitur, in timore Domini educatus, infantium egressus, virritis stadium statim ingressus est, idq; non tam extrinsecus adscitis, quàm indolis innatæ calcariibus excitatus decurrendo, ejusdem felicibus auspiciis contendit. Jactis namq; tum sub privatis Præceptoribus tum in Scholâ patriã primis literarum fundamentis, solliciti Parentes eum ad alias triviales Scholas ablegarunt, ut in iisdem principiã in patriã hausta, ulterius excoleret: Post Musas sublimiores salutare desiderans, in almam hanc nostram Rosarũ Academiam velut uberiores scientiarum mercaturam concessit, ibidem*

dem merces optatissimas à Theologis tum temporis celeberrimis publicitus expositas, non æris vi, sed mentis acie redemit. *Q*uistorpium Seniore, Cothmannum, Bohlium aliisque Professores hujus Academiæ famigeratissimos avidissima discendi cupidine audit, à lateribus eorum hæsit, favorem, amorem & benevolentiam sibi conciliavit. Præprimis speciali maximè Reverendi ac celebratissimi Theologi *D*n. *D.* *Joh. Quistorpii* P.P. & Superintendentis Rostochiensis optime meriti informatione, domestico namq; ac commensalis uti ejusdem, tam felici successu usus est, ut aliquoties de Cathedralâ Ecclesiasticâ magno cum auditorum applausu concionaretur. Annis quidem in aliis Academiis ulterius iter cœptum continuare; Ast perdita Bellona, quæ tum temporis universas hæc oras martimas Baltici Oceani inundarat, quasi carbasa contrahere, inq; primo vado eum subsistere coegit. Quare Consilio *D*n. Hospitis in Concionibus ad populum habendis se diligenter exercuit, & hac sedulitate tantum effecit, ut disponente ita Divino Numine ab Amplissimo hujus Urbis Senatu prævia Concione *Ἰουμασιῶν*, in quâ verba Apocalypsi. c. 2. v. 10. *Esto fidelis usq; ad mortē, & dabo tibi Coronam vite* maximo Auditorum cum applausu explicavit, ad Pastoratū in templo *D. Georgio* Sacro vacantē Anno *MDC. XXXVII.* ipsa Dominica *Esto mihi*, anno ætatis *XXIV.* legitimè vocaretur. In publico officio constitutus de legitimâ thori Socia sibi conjungendâ anceps substitit, felicibusq; usq; dum auspiciis Antecessoris sui *Viri Pl. Referendi & Clarissimi Dn. M. CONRADI HUSWEDELII*, relicta Viduâ *DOROTHEA Bäckmeisters* / Sorore meâ unicâ superstite charissimâ, optatissimâ thalami jugalis sociâ legitimè potiretur. Expertus est hocce Conjugium secundum juxta ac fœcundum, videns ex eodem palmites Novem protuberantes jucundissimos, quatuor sc. Filios & quinque Filias. Primogenitus Filius *JOACHIMUS* Patris vestri-

vestigis gnauiter institit, & monstrando rudibus semitam ad
vitam coelestem fecit officium, hincqve Anno M DC LXI.
Pastor Slemminensis in Pommerania electus, postmodum
inde à Serenissimo Dn. GUSTAVO ADOLPHO Principe
Vandalorum Dn, nostro clementissimo, Anno MDCLXVI.
ad Pastorum Neokaldensem vocatus, annoq; M DC XXI. ab
eius Celsitudine Præpositus Ecclesiarum Præfecturæ tum Dragu-
nensis tum Neokaldensis constitutus, cum Uxore suâ fœmina
decoratissima MARIA ELISABETHA **Kahlen** / piè defun-
ctum trium nepotum, Joachimi sc. Georgii, Gustavi Herman-
ni, & Philippi Christophori, neptiumq; duarum Sophiæ & Do-
rotheæ Mariæ Avum constituit: Filia vero primogenita DO-
ROTHEA Viro Reverendo pl. & Clarissimo Dn. JOANNI
MOLLY, Pastori Goldbergensi & Præposito Cœnobii virginum
Dobbertinensis nec non Ecclesiarum Præfecturæ Goldbergens-
is, in Matrimonium elocata, piè defunctum duabus neptibus
Clara nimirum Eva & Anna Sophia, unoq; nepote Avo Cogno-
mine Joachimo beavit. Secundo genita Filia ELISABETHA
Viduam nunc thorum premens, stante Matrimonio quod cum Vi-
ro integerrimo JOANNE ERNESTO ARMERDINGIO inie-
rat, octo propullulantes ex horto conjugali flosculos Parenti
ostendit, Filiam nempe unam Evam Avia Paternæ cognomi-
nam, septemq; Filios Joachimum, Conradum, Joannem, Chri-
stianum, Albertum, Ernestum & Matthæum. Filius secundo
genitus PETRUS Typographus Parchimensis, cum Uxore suâ
ANNA **Schmalbachen** unum Filium, duasq; Filias, ex
quibus Filius unicus & altera quæ sequioris erat sexus, lucem
hanc mundanam vivi non aspexerunt, suscepit. Tertio geni-
tus Filius CHRISTIANUS in ipsa infanti ætate Patrem in cœ-
lestem Patriam præeundo, turbato naturæ ordine antevertit.
Eandem vitæ Metamorphosin experta est Filia tertio geni-
ta EVA; XVII. quippè ætatis anno stationem hanc mundanam
relin-

relinquens Virgo inculpata sese Sponso suo cœlesti Salvatori
nostro JESU CHRISTO stitit. Filia quarto genita SOPHIA Vi-
ro Reverendo pl. ac Clarissimo Dn. M. JOANNI MAURITIO
POLTZIO Pastori ad D. Georgio hic vigilantissimo, nuptum
data sex Liberorum trium sc. Filiorum Joannis, Joannis Joachi-
mi & Matthæi Diderici, totidemq; Filiarum Dorothææ Catha-
rinæ, Sophiæ & Catharinæ in Conjugio productorum Avum
defunctum constituit. Filius quarto genitus JOANNES Vir,
dum adhuc superstes, tam vitæ incolūmitate quam Doctrina
atq; moribus clarus, à Serenissima Principe ac Dn. Dn. SOPHIA
AGNES Principe mea clementissimâ ante biennium & quod
excurrit Pastor Baumgartensis clementissimè constitutus, cum
Uxore sua fœminâ lectissima MARGARETHA Varenhor-
stes unum filium Joannem Georgium, unamq; filiam Sophi-
am Agnes luci huic mundanæ ostendit. Ultima Filia in utero
Materno extincta est. Atq; sic noster piè defunctus Dn. Affinis
novem Liberorum Parens, XXVII. autem Avus existit, be-
nedictionemq; divinam, quam DEUS in Psalm. 127. sese ti-
mentibus promisit, *Uxor tua sicut vitis abundans in latentibus do-
mus tue, Filii tui, sicut novellæ olivarum, in circuitu mense tue*, pro-
lixè satis expertus est, videndo filios filiorum suorum; In qui-
bus educandis erudiendisq; tantam tamq; indefessam impen-
dit operam, ut primo & ultimo genitos filios ad functiones Ec-
clesiasticas etiam eVectos tanquam indefessi laboris ac cura-
rum fructus maximo animi cum pro lubio per Dei gratiam vi-
derit. Atq; hinc obitus filii JOANNIS præmaturus, tan-
tum acerbior, quantum ipse erat doctrina, virtute, & donis
auctior. Quamvis itaque Conjugium hocce molestiarum
haud expertus, adeo tamen concors à primâ tædali accensâ
face, usque ad funebrem cupressum & quidem per XL. an-
nos transegit, ut verè, cum T. Pomponio ipsi gloriari li-
cuerit, se nunquam in gratiam cum Uxore rediisse, utpo-
te à

te à quâ nunquam secessionem fecerat. Nec verò curâ œconomicae vocationis officia quicquam remorata sunt, quin potius Conjugalis ope eas leniit, non penitus ipsi ademit. Unde securus curarum manus suam Ecclesiasticum sedulus, assiduus obiit, ei totum se mancipavit, ut potè cui rectè gerendo totum hominem vix sufficere animadvertibat, tantoq; pietatis Zelo Orbibus suæ commissis fidei, tum quoad vitæ innocentiam, modestiam, temperantiam, tum quoad liberalitatem erga pauperes atq; egenos præluxit, ut nemini gravis, omnibus verò levis & exemplo esset. Labores vocationis ipsi erant vita, qui ejus dissimilibus, sibi magis quam Domino servientibus, mortem minari falso videntur. Nihil etenim de studio suo, impeditus quamvis aliquoties per pestes & carcinomata corruptissimi hujus seculi, remittebat, sed & tempestivè & intempestivè secundum Doctoris gentium monitum, instabat, omnes diligenter erudiens, hos in veris fidei capitibus instruens, & ad virtutum studia incitans, illos à pravis dogmatibus revocans, & à flagitiorum sordibus reducens. Mundi divitias flocci habebat, nec illis delicatulorum quorundam more, quasi pullos exinde exclusurus, cotidie incumberebat, sed larga manu pro ratione non tantum facultatum suarum, sed & ultra sæpissimè suum posse, in pauperes distribuebat, & quoties ita opus esse animadvertibat, publica pauperum, quæ ipsius Collegarumq; curæ distribuenda commissa erat, eleemosyna sublevandos curabat; nec ægrotorum, afflictorumq; visitandorum & recreandorum tædia unquam subterfugiebat, amicorumque inter se dissidentium compositiones rogatus lubens & quidem felici cum successu suscipiebat. In templo ad populum præter christianæ doctrinæ capita usitatas Evangeliorum pericopas, passionis dominicæ historiam, hebdomadarijs concionibus Prophetas fere omnes, Librum Ruth, Epistolam Pauli ad Romanos aliosq; complures libros biblicos maxima fidelitate explicavit

eavit, nec non diebus Fests̄ universa Biblia Exordiorum loco
pertractavit, & per DEI gratiam bis absolvit. Quantum la-
boris habendis Collegiis privatis Homileticis in se suscepit,
quantamq; utilitatem inde hauserint Auditores, hoc ipsum
multi Superintendentum atq; Pastorum diversarum Pro-
vinciarum atqve Locorum propria manu literis ad piè defun-
ctum Dn. Schröderum datis prolixè testantur. Ut jam ob pa-
gellarum angustiam silentio involvam Literarum illud inde-
fessum commercium, quod ipsi cum Theologis Orthodoxis
hujus seculi gravissimis, Academiis, earundemq; Professoribus,
Ministeriis item aliarum Civitatum præcipuarum ad finem
ferè vitæ intercessit: omnes namq; nervos, omne robur in id
intendebat, omnè mentis aciem eò dirigebat, ut Ecclesiæ Lu-
theranæ vereq; Orthodoxæ bene esset. Novistis meministisq;
optime, quotquot illum olim è suggestu concionantem audi-
vistis, quanto animo simulatam hypocritarum pietatem de-
texit, qua spiritus vehementia improborum scelera publi-
cè reprehenderit, quanta in Christo fiducia resipiscentiam
procrastinantibus, suspensionem à Sacramentorum usu, se-
parationem ab Ecclesiæ consortio, deniqve exclusionem
è regno cælorum denunciavit, & quam paterne unum quem-
que sui officii commonefecerit, quæq; hujusmodi sunt sex-
centa alia, quibus recensendis ut prolixiores simus, tem-
pus non permittit. Tribus ut me expediam verbis, quis est,
qui Schröderum nostrum penitus novit, & eundem fuisse
neget Typum fidelium in sermone, conversatione, chari-
tate, spiritu, fide, castitate? quis in dubium vocabit notam
ipsius vigilantiam & curam pro Ecclesia? Cui non tantum
vividus valensq; sed etiam moribundo, imò sepultus consultum
voluit, relictis post se variis piis meditationibus, quibus Ec-
clesiæ incrementum atq; commodum pro virili promovere
ausus est. Plura fortean etiam præstitisset, nisi volente atq; diri-
gente hoc ipsum Divino Numine ante aliquot annos in gra-
vem

vem planeqve incurabilem incidisset Morbū, quem ex nullo alio principio, quam frequentibus ægrorum pauperculorum in locis subterraneis habitantium visitationibus & quidem horis matutinis jejuno adhuc stomacho originem traxisse omnino statuo. Annus namq; jam agitur XVI. ex quo primum de dolore Capitis punctivo & quidem sinistri lateris fere circa regionem bregmatis conqueri cœpit, qui nervosum totius corporis genus in consensum trahebat, simulq; & loquendi & cibum capiendi potestatem ipsi adimebat. Adhibebantur varia quidem tam interna quam externa remedia, verum frustra omnia, nec ipsius natura chirurgi manum ferre poterat, quā vel omnium felicissime malum hoc radicitus extirpari potuisset; Erat enim Caries ipsius Cranii cum ulcerosā ejusdem intra laminas constitutione, ex acrim humorum ad partem debilem & affectam affluxu, prout hoc ipsum luculenter satis ex Cranii circa partem affectam subsidentia, filamentis ossis, quæ per nares cum eorundem mucō sapissimè excernebantur, & tenacissimi, humoris peregrini, foetidi, rubicundi è naribus evacuatione apparebat. Cū itaq; secundum Prognosin Medicam Caries osium circa tendines, arterias, venas, nervosq; partes existens difficulter, rarissime & saltem in quadratis robustissimisq; corporibus curetur, & hæc Caries futuram ex parte sagittalem tangebatur, atq; sic ipsam duram meningem in commissura præsentem & per consequens nervosum omne genus afficiebat. In consiliū adhibiti celeberrimi Germaniæ Medici Prædici, verum nullo alio successu, quam, ut factis ad tempus quidē induciis malum latius semper serpendo in pejus rueret, variisq; symptomatibus scorbuticis comitatum optimum huicce Virum plane redderet ineptum ad habendas pro Cathedrâ Ecclesiasticâ amplius conciones. Hoc ipsum animadvertens Amplissimus hujus Urbis Senatus, ante X. circiter annos de Ecclesiâ Christi egregie meritum Dn. SCHRÖDERUM emeritum Pastorem declararunt, curamq; animarum Genero ejusdem Viro pl. Reverendo & Clarissimo Dn. M. JOANNI MAURITIO POLTZIO, Affini & Compatri meo honorando commiserunt; Quanta cum patientia autem quantaq; constantia acutissimos etiam dolores per totum morbi decursum sustinuerit, norunt omnes, quibus cum ætior quædam amicitia ipsi intercescit. Experta est & Conjux ipsius charissima nunc Vidua mœstissima per tantum temporis intervallum in senili decrepitaq; ætate, ubi omnia in deterius vergunt, sua incommoda, nec tamen unquam quicquam eorum in se desiderari passa est, quæ vel ad Mariti incommoda sublevanda, vel animum ipsius

ipſius refocillandum exhilarandumq; erant neceſſaria. Nec minus Liberi,
Generi, Nepotes, Neptesq; fidelem operam ægrotanti graviterq; decum-
beati præſtiterunt, memores tot beneficiorum liberaliſſima in ſeſe collato-
rum manu. Porro, ſi Pietatem omnibus ſatis cogitam huius Viri ſpecte-
mus, exoptandum quidem, ut rebus hiſce terrenis diutius intereſſe potuiſſet,
illarumq; plagas & calamitates ſalubri ardentiffimarum precum remedio,
& vitæ ſanctitate lenitû & mitigatum iret. Quo enim pauciores dantur, qui
hanc medelam vulnerum Patrie noſtræ unicam agonſcunt & re ipſa am-
plectuntur, eo longius ævum precandum illis, qui melioris ingenii &
grege cœterorum eam ſibi habent nocte dieq; commendatiſſimam, eaq;
non parum laxamenti doloribus & miſeriis, queis hac peſte temporum
affligimur, à ſummo Numine impetrant & conſequentur. Horum vero
manibus morbo laſſatis, ac ipſa demum morte eneatis cum nihil præterea
reſtet opis, quod remedio eſſe queat, quis non videt in pejus cuncta ruitura,
& ſpem ſalutis omnem amoveri? Apparet enim Rectorem Univerſi ſcleribus
ſeculi iratum & furore plenum à noſtrâ ſalute adeo averſum eſſe, ut nec
piorum preces ulterius audire & ferre velit. Quâ de cauſâ non immerito
prudentioribus piorum deque Eccleſia Chriſti optimè meritorum funera
ſuſpectâ & imminentium calamitatum præſagia certiffima videntur. Sed
ut ad piè deſunctum revertamur: quamvis nemo intelligentiû ipſum debito
honore & amore volens fraudaverit: In tantâ tamen Ingeniorum vari-
etate, in tantâ noſtræ felicitatis in his terris inconfantia, in tanta ſeculi no-
ſtri perverſitate, verſutiâ & improbitate, nec ipſum meliorem patribus ſuis,
neè fortem ejus potiorem fuiſſe communi, me tacente, quilibet noverit.
Univerſa namq; ſunt, ſecundum Salomonem, Vanitas, nec alia bene merito-
rum Virorum fortuna, quam quod omnis illa rectè & præclare factorum
memoria facile exoleſcat, vixq; unus reperiatur, qui grata mente recordetur
beneficii ante collati. Abjecta itaq; omni rerum humanarum curâ, cum
Pleuritidem morbum acutiſſimum non ita pridem adventantem animad-
verteret, viriumq; jaſturam indices magis magisq;, nec non ſub eadem
finem vitæ ac laborioſæ peregrinationis ſuz adeſſe perſentiſceret, lætiſſi-
mum beatæ commigrationis nuncium lætus accipiebat, ſicq; laſſus curis,
ſeſſus de via, deſatigatus curſu CHRISTI meritum ingemiſcens ſanâ men-
te ex hac vitâ tanquam ex hoſpicio lætus & agens gratias inter Uxoris, Ge-
neri aliarumq; Agnatorum preces ipſi Calendis Junii circa tertiam pomè-
ridianam

tidianam emigravit, cum vixisset annos LXIV. & duos circiter menses. Hoc
 est *Vivere*, hoc *Mori*. Imitemur Juvenes, Viri, Senes hanc vitam ! Opte-
 mus hanc mortem: Ita nec vixisse quenquam poenitebit, nec pigebit mori.
 Coeterum licet obitu hujus Viri, nunc in sandapilâ positi nihilominus ad
 pietatem solidam & perfectam nos informemur, quam antehâc voce factum
 est in Cathedrâ Ecclesiastica stantis, aut meditationibus piis in luminis oras
 emisissis: tamen relicta Vidua, Liberi, Generi, Nepotes Neptesq; omnes &
 ego, quod lubens profiteor, ceteraq; Cognatio ingentem ex ejus decessu do-
 lorem ac luctum percipiunt, quibus ut subveniamus, ac dolorem, quantum
 in nobis est, leniamus molliamusq; longè æquisimum est. Optime autem
 id faciemus, si quanta potest maxima frequentia hodie conveniamus & fu-
 nus Christiano ritu prosequamur. Quod licet ab omnibus Academiae Ci-
 vibus ultro, nec rogatis peractum iri sperem: (ita enim meritis est, ut hunc
 ei honorem & cultum, cum aliud non possumus, præstemus:) tamen quid
 nocet memores quoq; monere, & currentibus calcar addere. Concur-
 rite itaq; Cives Academici, concurrite, & vitæ caducæ catastrophæ condo-
 lentes claudite, eamq; ad æternæ non scenicæ sed veræ celestis vitæ lætiti-
 am veluti parasceven, vobismet ipsis applicate.

P. P. Rostochii, VII. Junii Anno MDCC LXXVII.
 Sub Sigillo Rectoratus.

Conventus fiet in templo Mariano ad horam primum.

GK

ipſius refocillandum exhilarandamq; erant neceſſi
Generi, Nepotes, Neptesq; fidelem operam agro
benti præſtiterunt, memores tot beneficiorum libri
rum manu. Porro, ſi Pietatem omnibus ſatis cogi
mus, exoptandum quidem, ut rebus hiſce terrenis di
illarumq; plagas & calamitates ſalubri ardentiffimis
& vitæ ſanctitate lenitū & mitigatum iret. Quo em
hanc medelam vulnerum Patriæ noſtræ unicam a
plectuntur, eo longius ævum precandum illis
grege cœterorum eam ſibi habeat nocte dieq; co
non parum laxamenti doloribus & miſeriis, que
affligimur, à ſummo Numine impetrant & conſec
manibus morbo laſſatis, ac ipſa demum morte eni
reſtet opis, quod remedio eſſe queat, quis non videt
& ſpem ſalutis omnino amoveri? Apparet enim Re
bus ſeculi iratum & furore plenum à noſtrâ ſalute a
piorum preces ulterius audire & ferre velit. Quâ
prudentioribus piorum deque Eccleſia Chriſti op
ſuſpecta & imminentium calamitatum præſagia ce
ut ad piæ deſunctum revertamur: quamvis nemo in
honore & amore volens fraudaverit: In tantâ ta
etate, in tantâ noſtræ felicitatis in his terris inconſi
ſtri perverſitate, verſutiâ & improbitate, nec ipſum
neq; ſortem ejus potiorem fuiſſe communi, me ta
Univerſa namq; ſunt, ſecundum Salomonem, Vanit
rum Virorum fortuna, quam quod omnis illa re
memoria facile exoleſcat, vixq; unus reperiatur, qui
beneficii ante collati. Abjecta itaq; omni rerum
Pleuritidem morbum acutiſſimum non ita pridem
verteret, viriumq; jaſturam iadies magis magis
finem vitæ ac laborioſæ peregrinationis ſuæ a deſſ
mum beatæ commigrationis nunciium lætus accip
feſſus de via, deſatigatus curſu CHRISTI meritum
te ex hac vitâ tanquam ex hoſpitiio lætus & agens g
meri aliarumq; Agnatorum preces ipſi Calendis Ju

us Liberi
q; decuma
ſe collato
ri ſpecte
potuiſſet,
remedio,
antur, qui
ipſa ama
ingenii &
am, eaq;
mporum
rum vero
præterea
ruitura,
ſi ſcleris
ſſe, ut nec
immerito
m funera
tur. Sed
am debito
rum vari
ſeculi no
ribus ſuis,
overit.
e merito
factorum
ecordetur
urâ, cum
animad
ab eadem
et, lætiſſi
ſus curis,
ſanâ men
toris, Ge
m pome
ridianam

